

Nu är all tid min

Den här djupa förbannade ensamheten. Det oändliga tomrummet.
Den enorma sorgen.

Jag försöker fylla dagarna, men ändå fattas det mig.

Ett sms. Vardagsorden. Vardagsoron.

Meningen med helgen. Meningen med orden. Meningen bakom oron.
Samhörigheten.

Siffror som ökar vid ikoner. Snälla små vibrationer i fickan.
"Jag har slutat, vad gör du?"

Jag försöker hitta en morgonrutin som fungerar. Men den är så
tyst. Inget meddelande.

"ÄNTLIGEN. Jag har haft så tråkigt!"

Jag gör saker. Jag skapar. Jag ser saker. Jag hör saker. Jag
upplever saker. Jag vill skicka ett meddelande. Berätta allt.
Det finns ingen där. Det är tomt. Jag blir ledsen. Jag vill
ringa henne och säga att jag är ledsen. Fast orsaken till att
jag är ledsen, är för att hon inte finns mer.

Jag kan ringa och ringa och ringa. Antingen är det ingen där,
eller fel person. **Jag avskyr signalerna som aldrig kommer
ringas, den oändliga tystnaden i det eviga ringandet.**

Vi finns inte.

Allt jag är och gör, allt som hände mig är. Men det är ensamt.
Tiden läker alla sår. Jag klamrar mig fast vid pendeln.

Fram och tillbaka. Då och nu. Vi och jag. Vi och sen. Vi och
jag. Fram och tillbaka. Tiden ska läka. Jag gungar fritt i ett
tomrum. Tiden vaggas mig.

Tick. Tick. Tick. Tystnaden är öronbedövande. Tick. Tick.
Tick. Hjärtat tickar i otakt. Tick. Tick. Tick. Tack. Tick.
Tick. Tick. Tack. Tick. Tick. Tick. Tack.

Ekot av vad vi var, blir en dov klang. Den följer livet. Det

blir lugnare en stund, då det levande livet forsar in genom den öppna dörren. Sedan kommer natten och de dova klangerna ökar.

Men ensamheten är på något vis enklare de mörka timmarna. Tiden när du alltid sov, när tiden var min egen.

Nu är all tid min. Bara min.

Tiden som går.

Tiden som läker alla sår.

Tick. Tack. Tick. Tack. Tick. Tack.

Lm Johnsson

Finns under Yolours på [Instagram](#) och [Facebook](#)

"Syftet med Yolours är att sprida hur skapande kan vara läkande. Skapa för att läka – Läka för att skapa!"

